

Оксана КУЛИК

здобувач освітньо-професійної програми

«Менеджмент закладів охорони здоров'я», ЗУНУ

Науковий керівник – д.е.н., професор, професор кафедри менеджменту,

публічного управління та персоналу ЗУНУ Тетяна ЖЕЛЮК

ПРОБЛЕМАТИКА ДЕОНТОЛОГІЇ ПЕРСОНАЛУ В ЗАКЛАДІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Актуальними завданнями регулювання надання медичних послуг є передусім удосконалення порядку організації медичного обслуговування населення та суб'єктів господарювання у сфері охорони здоров'я; розмежування медичної допомоги за видами медичної допомоги, яка надається суб'єктами господарювання; підвищення якості медичного обслуговування населення; запровадження індивідуального ліцензування лікарів; використання нових механізмів раціонального використання матеріально-технічних та кадрових ресурсів галузі.

Специфіка організації діяльності залежить від типу закладу. Нині заклади охорони здоров'я (ЗОЗ) умовно можна структурувати залежно від форми власності, організаційно-правової форми, та виду медичної допомоги, що надається закладом.

В залежності від форми власності заклади охорони здоров'я створюються як державні, комунальні, приватні.

За організаційно-правовою формою заклади охорони здоров'я можуть бути створені як бюджетні установи, державні та комунальні некомерційні підприємства, господарські товариства, приватні підприємства, відокремлені підрозділи юридичних осіб, об'єднання підприємств тощо.

За видами медичної допомоги заклади охорони здоров'я поділяються на:

1) заклади охорони здоров'я із забезпечення надання первинної медичної допомоги;

2) заклади охорони здоров'я із забезпечення стаціонарної та/або амбулаторної вторинної (спеціалізованої) медичної допомоги, до яких належать: багатопрофільна лікарня інтенсивного лікування, лікарня планового лікування; консультативно-діагностичний центр; спеціалізований медичний центр (спеціалізована лікарня);

3) заклади охорони здоров'я із забезпечення третинної (високоспеціалізованої) медичної допомоги, до яких належать: багатопрофільна обласна лікарня високоспеціалізованої медичної допомоги, високоспеціалізований медичний центр;

4) заклади охорони здоров'я системи екстреної медичної допомоги, що

діють відповідно до положень, визначених законом;

5) хоспіси – заклади охорони здоров'я, що забезпечують надання паліативної допомоги;

6) заклади охорони здоров'я з медичної реабілітації.

Надавати медичну допомогу або здійснювати інші види господарської діяльності можуть також інші заклади охорони здоров'я відповідно до їх профілю та спеціалізації, що зазначені у переліку закладів охорони здоров'я, затвердженому центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, у тому числі клінічні лікарні, університетські клініки, університетські лікарні, аптеки, а також заклади, що здійснюють організацію і регулювання діяльності установ та окремі програми і заходи в системі охорони здоров'я.

Мережа державних і комунальних закладів охорони здоров'я формується відповідно до поточних та прогнозованих потреб населення у різних видах медичної допомоги з урахуванням регіональних демографічних, соціально-економічних, клімато-географічних, медико-соціальних особливостей, стану та перспектив розвитку транспортної інфраструктури.

Мережа закладів охорони здоров'я функціонує з урахуванням потреб населення у медичному обслуговуванні для забезпечення його належної якості відповідно до державних соціальних нормативів та галузевих стандартів у сфері охорони здоров'я.

Особливе місце на ринку медичних послуг відводиться діяльності фізичних осіб – підприємців (ФОП), які здійснюють господарську діяльність з медичної практики. Фізична особа – підприємець провадить діяльність згідно з ліцензією на медичну практику в умовах облаштованих приміщень. Порядок організації та вимоги до функціонування медичних кабінетів затверджуються НСЗУ. Лікарі загальної практики – сімейні лікарі, що провадять господарську діяльність з медичної практики як фізичні особи – підприємці, можуть залучатися центрами первинної медичної (медико-санітарної) допомоги для надання такого виду допомоги на договірних засадах. Фізичні особи – підприємці, які надають первинну медичну допомогу враховуються як структурна одиниця при формуванні і плануванні мережі закладів охорони здоров'я, що надають цей вид медичної допомоги. З питань провадження медичної діяльності фізичні особи – підприємці підзвітні територіальним органам охорони здоров'я і надають статистичну звітність в порядку, який встановлений для державних і комунальних закладів.

На нашу думку, саме функціонування ФОПів на ринку медичних послуг сприятиме доступності та підвищенню якості медичної допомоги, сприятиме продуктивній зайнятості медичного персоналу, посилить оновлення

матеріально-технічної бази, забезпечення інформаційного ресурсу закладів охорони здоров'я відповідно до міжнародних стандартів; сприятиме впровадженню інноваційних технологій у щоденній медичній практиці.

Список використаних джерел:

1. Приватне право в сфері охорони здоров'я: виклики та перспективи. Київські правові читання. Матеріали міжн. наук.-практ. конф. Київ, 17 вер. 2020 р. [Електронне видання]/ Р. А. Майданик, К.В. Москаленко та ін.; відп. ред. Р. А. Майданик. Львів: ЛОБФ «Медицина і право», 2020. 264 с.

2. Модернізація менеджменту та публічного управління в системі охорони здоров'я / кол. монографія за ред. Желюк Т.Л., Шкільняка М.М. Тернопіль, Крок. 2020. 560с.

Вікторія КУЛИК

здобувачка освітньо-професійної програми

«Менеджмент закладів охорони здоров'я», ЗУНУ

Науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту,

публічного управління та персоналу ЗУНУ Тамара ПОПОВИЧ

**МЕХАНІЗМ ВПЛИВУ ГРОМАДСЬКОСТІ НА ДІЯЛЬНІСТЬ
ПУБЛІЧНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ**

Формування громадянського суспільства та його взаємодія з владою є актуальними питанням проведення трансформаційних змін у системі державного управління та громадському секторі економіки. Передача повноважень та ресурсів громадам на місця зумовлює потребу в активізації та посиленні спроможності громадян безпосередньо або через демократично обрані ними органи вирішувати самостійно і під свою відповідальність місцеві проблеми. В цих умовах громадський сектор є потужним інструментом впливу на розвиток публічного сектору та контролю за його діяльністю. Повноцінне, засноване на взаємній довірі співробітництво з громадськістю, налагодження конструктивного діалогу та партнерства між громадським сектором та державою дає можливість залучати якомога більше необхідних ресурсів, а отже, охоплювати широкий спектр соціальних, економічних, природоохоронних, інформаційно-комунікаційних та інших завдань, долати умовні та реальні бар'єри й ефективно вирішувати важливі суспільні завдання.

Узагальнюючи різні підходи до трактування поняття «громадська участь», його можна визначити як «систему дій, методів, інструментів та механізмів участі громадян у визначенні та вирішенні їхніх проблем у громаді» [6, с7].